

machinamenta & vires à contrariâ parte probè sit expertus. Quare nos cognicâ causi causâ ejusque signis intrepidè ipsum oppugnamus, certâ spe freti, divinò adspirante flatu fortiter à nobis profligatum iri.

Causum aliquando curabilem, aliquando incurabilem esse, nemo negaverit; utrique tamen debetur curatio. De illâ res integra; de hâc non item. Interim semper aliquid agendum, ut naturæ succuratur, medicusque ejus fidelis proclametur minister. Incurabilis licet quandoque hæc videatur febris, nunquam tamen derelinquendus æger. Hippocrates 2. aphor. 19. docet, quòd acutorum morborum non omninò certæ sint prædictiones, aut salutis, aut mortis. Hoc observet medicus, & si advertat, periculum imminere inevitabile, cum prognosticò adstantibus revelandò agat, quantum poterit, contendat cum morbo, naturæque per remedia opem præstet.

CAPUT XXXVI

methodum medendi indicationumque fontes considerat.

IN artibus & scientiis duo obtinere oportet: τὸ τέλος καὶ τὰς ἐπιπέρας τὸ τέλος καὶ πρᾶξις, finem, & eas, quæ ad finem pertinent, actiones, secundum Aristotelem 7. politic. cap. 13. Causi curatio duobus quoque obtinetur. FINIS, qui est sanitas, à medico in mente concepta, & MEDIA. ACTIONES seu operationes, quibus sanitas impetratur, sunt auxilia & instrumenta per ἐνδείξεις indicationes manifestata.

Fundamentum itaque curationis consistit in *metodo medendi*, quæ per indicationes eruit auxilia & præsidiorum materias.

METHODUS MEDENDI est vel UNIVERSALIS, quæ universalia continet theoremata, nititur suis indicationibus, & medicum dogmaticum ab empirico, qui solâ experientiâ curationem adgreditur, distinguit; vel PARTICULARIS, quæ per omnes corporis partes universalia applicat theoremata, inque illis medicinam exercet.

INDI-